

8 mei 1970

WAAROM KENT DE MENS ZIJN KARMA NIET?

Goedenavond, vrienden.

U weet allen reeds, naar ik meen, dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. U denkt dus zelf na. Het onderwerp is u, naar ik meen, ook reeds aangekondigd, zodat wij meteen kunnen beginnen met de inleiding aan de hand van de door u gestelde vraag:

WAAROM KENT DE MENS ZIJN KARMA NIET?

Allereerst even een definitie van karma. Mogelijk is deze niet noodzakelijk, maar het lijkt mij toch beter.

Karma: het geheel van de ervaringen, die men heeft opgedaan, waardoor men in elke bestaansvorm verder mede in reactie en mogelijkheden binnen zijn wereld bepaald zal worden, terwijl daarnaast de keuze van mogelijkheden bij incarnatie mede bepaald zal worden. Wat heel iets anders is dan een onontkoombaar noodlot, zoals u zult begrijpen. Dan de vraag: kan de mens zijn karma kennen? Het antwoord luidt: Natuurlijk. Wanneer de mens zichzelf kent, kent hij ook zijn karma. De vraag, die in de titel is vervat, zou dus heel eenvoudig beantwoord kunnen worden: De doorsnee mens kent het eigen karma niet, omdat hij veel te weinig beseft van hetgeen hij zelf is en wie hij zelf is. Maar ik begrijp wel dat u daarmee niet tevreden bent. Bovendien is mij opgedragen hiervan een onderwerp te maken, dus moet ik nog wel even verder gaan. Wanneer u uw eigen karma zou kennen, zou u een voortdurend beroep doen op kwaliteiten en eigenschappen uit het verleden.

(hier ontbreken twee bladzijden van de oorspronkelijke scan, namelijk 658 en 659, de tekst gaat dan verder met blz 661 en 662, verkeerd vermeld als 601 en 602. Verder opnieuw alles normaal, 663, 664, enz)

.....waarom een kennen van vroegere incarnaties en een mogelijk gevolg daarvan niet aanvaardbaar is bij een leven, dat tot doel heeft een verdere uitbreiding van het bewustzijn mogelijk te maken. Ik tracht deze te formuleren.

1. Op het ogenblik dat de waarden van mijn karma mij bekend worden, zal ik daarmee rekening houden, echter uitgaande van mijn huidige waarderings, inzichten en kennis. Ik zou dan verwachtingen gaan koesteren die, gezien mijn instelling, anders dan verwacht uit zouden komen, terwijl ik daarnaast met een reeks van angsten zal leven, die juist door mijn aandacht daarvoor inderdaad de kans hebben verwezenlijkt te worden. Het onverwachte wordt zelfs in het beste geval zodanig uitgeschakeld dat daarmee het element van aanpassing en door schokken steeds weer verkrijgen van een sterke verruiming van bewustzijn en gezichtshoek teloor zou gaan. Indien u even overweegt wat dit werkelijk betekenen kan voor het bewustwordingsproces van de mens, zult u ook begrijpen waarom het wenselijk is dat de vorige incarnaties tijdens een leven in de stof van het bewustzijn worden afgesloten.
2. Er zijn vele persoonlijke rechten en voorkeuren, die men zich in bepaalde levens heeft verworven. Dezen zullen vaak geheel niet passend zijn voor de wereld en het lichaam, waarin men incarneert. Zolang dergelijke dingen onbestemd blijven, kun je ermee leven. Zodra zij expliciet worden, baren zij vaak haast onoverkomelijke moeilijkheden. Stel dat

u uit een Romeinse periode stamt en een bijzondere voorkeur hebt voor pauwetongetjes. Stel dat zij voor u een belangrijk iets zijn geweest. Dan kan men u in het heden wel raden liever mosselen te eten, die bovendien nog veel gezonder ook zijn, maar u zult daarop niet reageren. U wilt pauwetongen en kunt ze niet krijgen. Als voorbeeld is dit misschien wat dwaas. Maar toch is het, naar ik meen, duidelijk genoeg om begrijpelijk te maken dat u in een dergelijk geval wel eens geobsedeerd zoudt kunnen worden door de onverkrijgbaarheid van die pauwetongen. U zou geobsedeerder kunnen worden door dingen en denkbeelden, die in het nieuwe leven van geen enkel belang zijn en daardoor voor u belangrijke ervaringen en mogelijkheden van uw huidige bestaan niet beseffen of onbewust ondergaan. U zoudt op deze wijze een groot deel van uw mogelijkheden tot bewustwording tijdens een leven op aarde kunnen verliezen.

3. De persoonlijkheid, die u nu bent, wordt, zoals reeds gezegd, bepaald door de materie, het lichaam, waarin u leeft, de wereld waarin u leeft, de tijd waarin u leeft. Wanneer u zou uitgaan van hetgeen u vroeger geweest bent of zelfs maar uit zou gaan van hetgeen u geweest bent of gekend hebt in een vroeger bestaan, dan zou u ook de neiging niet kunnen weerstaan in een nieuw lichaam uw vroegere persoonlijkheid en gewoonten te imiteren. Door deze imitatie zou u ertoe komen uw eigen mogelijkheden verkeerd te gebruiken. Het is niet voldoende dat u terugvalt op hetgeen u geweest bent. Het is noodzakelijk dat u, met het verkregen bewustzijn, een zo goed mogelijk gebruik maakt van de omstandigheden en het lichaam, dat u nu hebt gekregen of gekozen.

Het menselijk bestaan is gebonden aan een ik-voorstelling. De werkelijkheid betekent voor ons dat wij leven in een wereld, waarin wij voortdurend onze woorden, gedachten en daden uitzenden. Wat wij uit die wereld terugkrijgen is voor ons steeds weer een antwoord, een echo. Wij kunnen niets van het bestaande als geheel buiten ons om beschouwen. Alles bestaat in relatie tot onszelf, wij zijn gelijktijdig ergens de bron en de ontvanger van het gebeuren. Dat wij die bron zijn, betekent nog niet dat wij onszelf dus het kwade toewensen. Het betekent alleen dat wij vaak verkeerd reageren op hetgeen wij zelf mede veroorzaakten. Ziekten kunnen voor een groot deel bestaan door een verkeerde geestelijke of psychische oriëntatie. Verandert men zijn oriëntatie, dan verandert de kwaal of het karakter daarvan. Wanneer wij in de wereld uitgaan van een oriëntatie, die niet past bij hetgeen wij als werkelijkheid ervaren, zo komen hieruit kwalen voort enzovoorts, enzovoorts.

Wij moeten dus vooral psychisch geheel onbevooroordeeld leren leven, wij moeten uitgaan van onze kennis en intuïtie, de geestelijke achtergronden, die wij ons dus mede in vorige geestelijke levens verworven hebben, maar zonder daarbij ooit de behoefte te gevoelen terug te grijpen naar het verleden, een bepaalde vorm van persoonlijkheid naar voren te schuiven, die wij nu niet werkelijk zijn of misschien zelfs rekening te willen houden met gebeurtenissen, die in een vorig leven plaats vonden. Elke keer, wanneer je geboren wordt op aarde, is het verleden voor u afgehandeld.

Wanneer u overgaat (sterft), komt u zonodig in een toestand te verkeren, waarin u enige dagen - en soms zelfs nog veel langer - een herbeleven van de voor u voornaamste fasen van bestaan zullen worden doorgemaakt. Deze ervaringen krijgen voor u een geheel ander karakter, omdat u nu als het ware alle rollen gelijktijdig speelt en beleeft, zo ook alle reacties van alle betrokkenen zelf ondergaande. Door het aanvaarden van dergelijke belevingen als een volwaardige erkenning, ontstaat in u een besef dat in de sferen kan worden gehanteerd, om contact met de omgeving te krijgen, om eventueel zover als de eigen beperktheid dit toelaat, met hogere sferen contact op te nemen en daar leringen te ontvangen of eventueel in lagere of gelijksoortige werelden als de uwe werkzaam te zijn. Dit betekent dus dat u eigenlijk in een dergelijke beleving het verleden voor uzelf hebt afgesloten.

Bij een nieuwe geboorte, een nieuwe incarnatie is er steeds weer sprake van een noodzaak tot incarneren die niet het gevolg is van de dingen, die u eens vroeger in de stof hebt gedaan, maar

het gevolg is van hetgeen u op het ogenblik van incarnatie en kort daarvoor als geest bent. Bij een incarnatie is het ego dus niet werkelijk met de stof verbonden, vóór de stof als deel van het ego is aanvaard. Het verleden speelt geen rol. Men incarneert omdat men als geest gevoelt nader tot de werkelijkheid van het eigen Ik en bestaan door te moeten dringen. Men heeft als geest een eigen gedachtenwereld, die voor het merendeel der ervaringen als geest bepalend is. Daarmede incarneer je. Zolang het Ik als mens leeft, zal het geconditioneerd zijn door hetgeen het als geest was. De geest zal daarom bepaalde in de stof bestaande of mogelijke fouten versterken, omdat zij ook in de geest reeds deel van de eigen gedachtenwereld waren, hij zal deugden en gaven eveneens versterken en mogelijk zelfs als een voorwaarde voor incarnatie op aarde materieel trachten te vinden, omdat zij deel waren van de geestelijke persoonlijkheid. Het betekent niet, dat stoffelijke ervaringen in vroegere levens een werkelijke en bepalende invloed hebben op hetgeen u in dit leven zult zijn, zult kunnen en ondergaan.

U kunt dus eigenlijk alleen maar uitgaan van hetgeen u werkelijk bent. U kunt geen werkelijk zinrijke conclusies trekken op basis van vroegere levens alleen of zelfs maar in hoofdzaak. Wanneer een mens dan ook vraagt waarom het niet mogelijk is het eigen karma te kennen, zul je als geest steeds weer moeten verwijzen naar zijn afgesloten zijn en vaak blijven veroordelen van eigen wezen en eigen werkelijkheid.

Er zijn 1001 redenen aan te voeren, waardoor duidelijk kan worden gemaakt dat een afsluiten van delen van eigen Ik en werkelijkheid noodzakelijk, nuttig of tenminste onvermijdelijk zal zijn. Bedenk dat u, wanneer u enkel zou handelen zoals uzelf dit juist en gerechtvaardigd acht, zonder rekening te houden met andere mogelijkheden of de wensen van anderen, u voortdurend ruzie met anderen zou hebben en in uw bestrevingen bovendien waarschijnlijk altijd weer bekocht uit zoudt komen. Dus: u schakelt over op meer algemene normen van recht en rechtvaardigheid, die in wezen meestal ook volgens uw eigen besef eigenlijk norm van onrechtvaardigheid zijn. U zult zich in de wereld steeds meer gaan conformeren aan dergelijke meer algemene denkbeelden, opvattingen en gebruiken, al is het alleen maar omdat dit voor u vaak de enige wijze schijnt te zijn om te verkrijgen en te behouden wat u stoffelijk voor uzelf wenst.

Wanneer u echter werkelijk beseft wat u in wezen zelf bent, kunt u ook nagaan wat het wijzigen van uw persoonlijke houding en reactie in een bepaalde richting voor u werkelijk zal gaan betekenen. Zelfkennis impliceert ook een begrip voor de wijze waarop en de mate waarin je tekortschiet tegenover je eigen gevoelens van juistheid en je eigen idealen. Je leert dan de zaken duidelijker inzien en zult bijvoorbeeld beseffen dat je, wanneer je een alternatieve maatschappij wilt stichten, je ook voor jezelf alternatieve mogelijkheden moet scheppen en niet moet proberen het merendeel van je mogelijkheden en noodzaken uit de oude maatschappij te verkrijgen onder de daar geldende voorwaarden. Wanneer je dit wel doet, al agiteer je daarbij ook nog zo hevig, maak je het werkelijk vinden van een alternatieve maatschappijvorm voor jezelf eenvoudig onmogelijk. Doe je dergelijke niet passende dingen toch, dan ontstaan hieruit voor jou verschillende werkingen, die minder aangenaam of aanvaardbaar zullen zijn. Afwijken van eigen, als juist erkende benadering van de wereld, brengt nu eenmaal altijd repercussies met zich mee.

Nu kun je natuurlijk wanneer dergelijke minder aangename toestanden voor je ontstaan, wel over karma gaan praten of de wereld de schuld geven, maar juist is dit niet; waar zijn dergelijke verklaringen nooit. Wat gebeurt is geen karma, maar eenvoudig het normale gevolg van eigen gedrag en eigen afwijkende innerlijke wereld. Zelferkenning houdt meestal vele dingen in, die vanuit een menselijk standpunt niet aangenaam zijn. In de eerste plaats moet je beginnen met zo onverschillig mogelijk te zijn onder alles wat je overkomt. De meeste mensen echter willen juist voor zichzelf zorgen. Het gaat hen dan niet meer in de eerste plaats om de vraag: wat wil ik eigenlijk werkelijk zijn en beleven, maar om een compromis waarbij men zoveel mogelijk kan behouden en toch zoveel mogelijk waar kan maken van hetgeen men beseft of meent te beseffen. Is men eerlijk tegenover zichzelf, dan blijkt al snel dat er van een onontkoombaar en onkenbaar karma eigenlijk geen sprake is, zodat men voor praktisch alles in eigen leven zelf verantwoordelijk is. Door rekening te houden of zelfs alleen maar rekening te houden met

hetgeen volgens de wereld je belangen schijnen te zijn, schep je jezelf een soort noodlot, een karma. Want je houdt geen rekening met de werkelijkheid van het eigen wezen, veroorzaakt zo conflicten en innerlijke onaangenaamheden.

Wanneer iets niet strookt met eigen wezen, zult u het voor uzelf en anderen steeds weer aan alle kanten goed proberen te praten. U zult beweren dat u alleen maar handelde in het belang van deze of gene, dat u dergelijke dingen alleen maar hebt gedaan omdat het nu eenmaal noodzakelijk was en, zo u het niet gedaan zou hebben, toch een ander het gedaan zou hebben. En dan, zo voegt men in het laatste geval er vaak aan toe, zou het alles nog veel erger geweest zijn. Mogelijk hebt u met dergelijke verklaringen zelfs nog gelijk, maar innerlijk weet u desondanks, dat hetgeen u hebt gedaan, niet juist was. En dan scheidt u voor uzelf onbewust een toestand, die tevens een bestraffing voor de onjuistheden onthoudt. Het eigenaardige is dus dat de mens zichzelf bestraft en voor zichzelf de straffen pleegt te creëren, waartegen hij zich dan later als zijnde onjuist, noodlot, karma, pleegt te verzetten. Je kunt dus stellen dat de mensen hetgeen zij karma noemen, in feite zelf maken door de discrepanties tussen hun innerlijk en geestelijk besef en de aangenomen gedragsnormen en persona in de stof.

Stel nu eens: Ik ben deel van de goddelijke werkelijkheid. Wat ik doe is eigenlijk niet van belang, van belang is alleen hetgeen ik werkelijk ben. Dit moet ik zijn volgens de normen, die ik in mijzelf daaromtrent ken, zodat ik steeds zo juist mogelijk handel volgens mijn eigen besef. Ben ik in staat dit op te brengen, dan kan ik bijna alles in orde brengen. Dan is er geen karma, dat mij bestraft of beloont, noch sterk beheerst. Dan is er alleen nog maar sprake van een werkelijke vrijheid van keuze, gebaseerd op dat wat ik ben, volgens de goddelijke wil en als deel van het goddelijk wezen. In dit geval zal ik ook een steeds groeiend besef hebben van eigen mogelijkheden.

Maar ga ik uit van het standpunt dat ik geen deel ben van de totaliteit, maar wel door een deel van die totaliteit geleid zal worden, ligt de situatie voor mij reeds wat anders. Wanneer ik geloof in God, een geestelijke meester of geleider, die voor mij kan beslissen, dan zal ik een groot deel van hetgeen in wezen mijn eigen verantwoordelijkheid is en wat dus ook tot mijn persoonlijke norm zou moeten behoren, overdragen aan een al dan niet werkelijk bestaande andere entiteit. Wanneer de entiteit niet alleen maar een zeer persoonlijke creatie is, zoals sommige zogenaamde geestelijke meesters, maar een werkelijk bestaand iets of door anderen ook erkend schijnbeeld, dan ontstaat veelal een discussie. Vooral in een dergelijk geval strijd ik dus over de waarden, die ik aan de andere kant als onvermijdelijk en juist wil beschouwen. Ik zal in dergelijke gevallen uiteindelijk handelen aan de hand van richtlijnen, die niet meer specifiek mijn eigen wezen weergeven en zo steeds weer in strijd komen met eigen innerlijk besef en de in het eigen ik erkende noodzaak. Het resultaat is dan dat ik van de voor mij meest juiste weg en wijze van leven zal afwijken en hierdoor tot allerhande belevingen zal komen, die voor mij onaangenaam of onaanvaardbaar zijn.

Nu kunt u zeggen dat dit alles mooi is, maar dat de wet van karma uiteindelijk dan toch maar niets anders is dan de algemeen gekende en bewijsbare wet van oorzaak en gevolg, geënt op de continuïteit van leven. U hebt dan wel gelijk. Maar vergeet niet dat ook bij oorzaak en gevolg de meeste gevolgen pas werkelijk en juist berekenbaar zullen zijn, wanneer het gevolg is geconstateerd. Eerst dan kunnen wij de zaak herleiden en zeggen: dat was dus de oorzaak. Wanneer wij alleen een oorzaak kennen, kunnen wij alleen spreken over vele mogelijkheden en waarschijnlijkheden. Wat daarvan uiteindelijk waar zal worden, weten wij niet zeker, tenzij wij het geheel van oorzaak en gevolg bij herhaling hebben leren kennen en daarom het geheel juist hebben leren overzien. Zo kan men ook bij nader inzien later zeggen: dit is karma geweest, dit kon eenvoudig niet anders lopen. Maar ook dan redeneer je terug en waren er vele andere mogelijkheden. Omdat je niet in staat bent alle feiten en mogelijkheden van eigen bestaan te overzien, voor u uzelf geheel kent, zult u ook niet in staat zijn tevoren de gebeurtenissen geheel te berekenen en te kennen. Met andere woorden, u zult de oorzaak- en gevolgsituatie nooit tevoren geheel juist kunnen definiëren, tenzij een enkele maal, wanneer u bij toeval de juiste

conclusies trekt. Maar dat is dan geen bewustzijn, maar gebeurt eerder op dezelfde wijze, waarop je een hoofdprijs uit de loterij trekt.

Er zijn mensen, die op het denkbeeld van karmische wetten en de onvermijdelijkheid van het gebeuren hun gehele leven baseren. Zij maken een fout door aan te nemen dat er wetten zijn die hen kunnen regeren, zonder dat het voor hen mogelijk is die wetten zelf bewust toe te passen op basis van hetgeen zij nu zijn en doen. Zij kunnen het slechts toe passen op basis van hetgeen zij gedaan zouden hebben en dat wat daaruit mogelijk voor hen voort zou vloeien. Het lukt nooit vooraf, zodat men zelfs dan nog steeds beperkt blijft tot het achteraf vinden van een stelling, die voor jou aanvaardbaar en mogelijk zelfs toepasselijk is. Indien ik echter in het verleden een zekere regelmaat vind en die in de toekomst dus terug kan stellen, zal ik kunnen spreken van een hanteerbare wetmatigheid, daar de waarschijnlijkheid van het weer optreden van een bepaald gevolg zeer groot wordt.

Wat blijkt nu echter bij het geloof in karma? Het is kennelijk voor de mensen iets, wat men gebruikt om de gevolgen te verklaren wanneer men die ondergaat, niet om oorzaken te erkennen en zo nodig zelfs een bewuste keten van oorzaken en gevolgen te scheppen. Daarom is dit geloof mijns inziens over het algemeen waardeloos. Eerst op het ogenblik, dat een voldoende besef voor het eigen Ik het ons mogelijk zal maken te zeggen: in die situatie doe ik, krachtens, hetgeen ik ben, het volgende, zodat er met zekerheid kan worden aangenomen dat als gevolg hiervan weer vaststelbare dingen zullen gebeuren, heb ik redenen om over karma te spreken en mij daarmee bezig te houden. Maar in dit geval is karma geen kwestie meer van het gebeuren in voorgaande levens, die mij in dit leven beheersen. Dan is het geworden tot de erkenning van het ik, waardoor het mij mogelijk wordt in dit leven aan de hand van hetgeen ik ben en mijn wereldbesef, mijn eigen toekomst te bepalen. Op het ogenblik dat ik niet van dit laatste uitga, wordt karma eigenlijk een uitvlucht, een praatje voor de vaak.

Nu zijn er alweer onder u, die nijdig worden over deze uitspraak. Ik kan het wel begrijpen, want wanneer u dit aanvaardt, behoort ook u onder degenen, die door een nieuw besef hun liefste uitvlucht kwijtraken. Er zijn mensen, die zeggen: dat wij elkaar moesten ontmoeten, was karma... Toch lijkt het mij voor een verstandig mens juist in dergelijke gevallen ook eens bij een schoonmoeder of zo te informeren. Misschien ontdekt men dan dat er toch nog wel andere krachten aan het werk zijn geweest. Of u zegt eenvoudig: dat dit zo moest gebeuren, is wel karma. Maar dan moet u toch maar eens nagaan wat voor belangen en werkingen er verder bij betrokken zijn. Misschien dat het dan logischer en minder 'noodlottig' blijkt te zijn dan u dacht. Ga je achteraf de schijnbaar onontkoombare gebeurtenissen na, dan zul je in de meeste gevallen toe moeten geven: ik had dit best kunnen voorkomen; ik had in ieder geval moeten weten dat dit een mogelijk gevolg zou zijn. Maar ja, dan is het meestal alweer te laat.

Dus: de mensen kunnen hun karma niet kennen, omdat zij kennelijk de waarheid omtrent zichzelf liever niet willen weten. En waarom willen mensen zichzelf liever niet geheel kennen? Eenvoudigweg omdat de meeste mensen met idealen rondlopen en in verband daarmee zichzelf een persona trachten te scheppen, een ideale figuur, die niet past bij hun werkelijke Ik. Een dergelijke ideale persona zal misschien niet aan de algemeen geldende idealen beantwoorden. Een lievelingsbeeld van vele mensen is zelfs een goedwillende, maar machteloze figuur, die de dingen wel ziet, maar er toch niets aan kan doen. Zij zeggen dan, zowel tegen zichzelf als tegen anderen: "Ik ben maar een arme machteloze mens, ik kan alleen maar anderen volgen". Maar in de praktijk betekent dit alleen maar, dat zij te beroerd zijn om er eens een keer voor te gaan. Andere mensen zeggen tegen zich en de wereld: "Ik ben een held". Nu is een officiële held over het algemeen een stommeling, die gevaren en noodzaken niet goed kan overzien. Werkelijke helden worden echter nooit officieel erkend, omdat dit de mensen zijn, die geen anderen overwinnen, maar zichzelf.

En als u meent dat dit weer hatelijk is, verzoek ik u te bedenken dat het overwinnen van een werkelijke vijand over het algemeen in verband staat met zoveel onoverzienbare

omstandigheden, dat je het risico nooit zou hebben genomen, wanneer je alle mogelijkheden en gevaren werkelijk overzien zou hebben. Juist daarom zult u het met mij eens zijn dat iemand, die van zichzelf een held wil maken, eigenlijk probeert zichzelf om te vormen tot een sprookjesfiguur. Maar het gevolg is dat je probeert je steeds weer als een held te gedragen en zo verantwoordelijkheden op je neemt en noodzaken voor jezelf gaat scheppen, waaraan je niet werkelijk kunt beantwoorden. Het resultaat is dat je vele onnodige klappen krijgt. Maar je kunt voor jezelf niet toegeven dat je dit alles zelf hebt veroorzaakt, want anders moet je beginnen met aan jezelf toe te geven dat je geen held bent. Dus moet de oorzaak van alle ellende wel liggen in de verdorven wereld, bij duivels, demonen, karma en boze geesten.

Dus nogmaals, de mens kent zijn karma veelal niet, omdat hij weigert, de werkelijkheid omtrent zichzelf te aanvaarden. De mens durft de waarde, die karma werkelijk betekent, niet eens in te zien, daar de erkenning daarvan weer in zou houden dat hij ook omtrent zichzelf bepaalde dingen moet constateren. En als je omtrent jezelf eenmaal iets geconstateerd hebt, moet je er eigenlijk ook iets aan doen. En dat is zo lastig, dat elke uitvlucht de voorkeur krijgt. Ik heb eens iemand gekend, die voortdurend en overal in het openbaar bekende bij revivals, op de markt, bij het leger des heils enzovoorts, dat hij een nietsnut en een dronkaard was. Hij placht dan te zeggen: "Mensen, kijk naar mij. Ik ben een arme dronkelap en een grote zondaar. Wees verstandiger!" En wanneer hij dan zijn vers weer eens gezegd had, zei hij tot zichzelf: nu heb ik toch iets goeds gedaan, ik heb de mensen gewaarschuwd en een voorbeeld gegeven. Daarop moet ik er toch werkelijk even eentje nemen.

Zo is de mens vaak. Erken dit, maar wees dan ook consequent en eis niet dat je je karma zult kunnen kennen en overzien. Spreek niet over de onmogelijkheid hiervan. Maar besef dat om aan die onmogelijkheid te ontkomen, je jezelf onder de loupe moet nemen. Het betekent dat wij niet alleen met mooie woorden, termen, stellingen, ernaar moeten streven om ons geestelijk bewust te worden van hetgeen wij in de eeuwigheid zijn en geestelijk zullen kunnen worden enzovoorts. Dan zullen wij ook eenvoudigweg moeten willen nagaan en overzien, wat een ellendelingen wij op het ogenblik wel zijn. Nu zijn er hier geen ellendelingen aanwezig. Ik herstel dus de laatste zin voor degenen, die daaronder niet vallen, tot wij moeten beseffen hoe goed wij op het ogenblik slechts wel zijn.

Dit, vrienden, is dan het gehele probleem. Ik zie niet in waarom ik hierover nog lang zou blijven doorgaan. De gewoonte de dingen plechtig te zeggen en ze zo in de ogen van anderen belangrijker te maken, verwatert vaak volgens mij de werkelijke inhoud van het gesprokene. Dit zijn volgens mij de feiten en ik heb in dezen zo duidelijk en goed als ik maar kan voorgelegd. Ik weet dat ik hierdoor in strijd kom met vele lievelingsgeloofjes, vele overleveringen en zelfs met vele heel mooie en heel gewichtige boeken. Aan de andere kant staat dat dit de waarheid is zoals ik die heb leren kennen. Ook al staat het honderdmaal anders in bijvoorbeeld een krant. Wanneer ik het zelf meegemaakt heb, weet ik waarover ik spreek. Wanneer men schrijft dat er een grote uitdeling werd gehouden, waardoor eenieder tevreden huiswaarts ging, maar u was aanwezig en hebt ondanks alle pogingen niets te pakken kunnen krijgen, dan weet u heus wel dat het ook nog anders was. Leest u dat er een enorme ellende is geweest, die eenieder heeft getroffen, maar u hebt zelf geluk gevonden onder die omstandigheden en zag ook anderen gelukkig zijn, dan zult u zeggen: al die theorieën over hoe het zou moeten zijn en hoe ellendig het is dat het anders werd, zijn eigenlijk ook maar leugens, comedie of zelfbedrog van mensen, die de werkelijkheid niet aan den lijve hebben ondergaan.

Op een dergelijke wijze heb ik hetgeen ik u als mijn waarheid heb voorgelegd, geleerd. Ik hoop dat ik uit alle leven en werken één ding zal mogen behouden: niet een gekend karma, geen beheersend noodlot, maar alleen het besef dat ik mijzelf voortdurend beter moet leren kennen, dat ik steeds weer moet willen weten waarom ik de dingen doe, waarom ik ze doe. Maar als het kan, zou ik ook graag hierdoor mijn wezen en mogelijkheden, mijn karma willen kennen, al is het alleen maar omdat je dan niet zo onvoorbereid staat tegenover 'slagen van het noodlot', die je uiteindelijk toch mede zelf veroorzaakt hebt. En komt u mij nu dadelijk als bewijs voor het

bestaan van een onkenbaar en onbeheersbaar karma nu alstublieft niet aandragen met bijvoorbeeld de idiote kindertjes, want heus, die hebben ook een eigen keuzemogelijkheid bij de incarnatie gehad en in die keuze heeft hun bewustzijn zeker een rol gespeeld. Hadden zij geweten wat hun beweegredenen waren, zouden zij ook een andere keuze hebben kunnen doen.

En kom me ook niet aan met de mensen, die ziek worden en daaraan zelf toch niets kunnen doen. Misschien kunnen zij niets doen aan de ziekte zelf en komt deze uit het milieu voort. Maar aan de wijze, waarop zij de ziekte doorstaan en de betekenis die deze voor hen zowel als anderen heeft, kunnen zij wel iets doen. Je kunt de verantwoordelijkheid niet zo gemakkelijk van je afschuiven. Juist daarom lijkt het mij beter na de pauze te discussiëren over de punten, die u interesseren. Ik weet dat mijn inleiding zeer kort was, maar hoop dat zij mede hierdoor voor u duidelijker was dan de meeste inleidingen.

Tot straks ...

BEANTWOORDING VRAGEN

Zo, vrienden.

Ik constateer met vreugde dat u er nog allen bent. Wij zullen dus nu over karma gaan spreken aan de hand van hetgeen u daarover te zeggen hebt. Het zal dan wel mijn karma zijn, daarbij op uw vragen antwoord te moeten geven. Ik hoop in ieder geval dat het voor u interessant zal worden.

Vraag: Wat kan karma in positieve zin zijn?

Antwoord: Om hierop een antwoord te kunnen geven, moeten wij ons weer eerst afvragen, wat karma dan wel zou kunnen zijn. Daar ik reeds gesteld heb, dat karma in feite het besef en de ervaring is, die je in je draagt, zou karma in positieve zin volgens mij een steeds groeiend bewustzijn moeten betekenen, waardoor je steeds bewuster handelt en steeds bewuster het noodzakelijke tot stand leert brengen. Zo zul je immers je eigen leven steeds bewuster leren leven en steeds meer bewust een eigen plaats in de wereld in leren nemen. Volgens mij is dit het meest juiste antwoord.

Denkt u echter over karma, zoals de meeste mensen dit plegen te doen, dan zou je het ongeveer als volgt kunnen gaan zeggen. Hierbij teken ik nadrukkelijk aan, dat ik persoonlijk het volgende dus onjuist acht. Oorzaak en gevolg kunnen ook positief uitwerken: Ik heb bijvoorbeeld in een vorig leven veel aan de armen gegeven en nu zal ik, waar ik iets te kort heb, ook krijgen wat ik nodig heb. Stel dat ik vroeger erg goed en lief voor mijn medemensen ben geweest. Dan kan ik in een volgend leven wel een ellendeling zijn, maar toch zullen nog vele mensen erg goed en lief voor mij zijn. De positieve kant van karma, zoals velen dit bezien, zou dan kunnen worden vertaald als: ik heb vroeger iets goeds gedaan en krijg het nu terug. Ofschoon, wanneer je sommige mensen hoort, er nog iets aan mankeert, namelijk dat het goede dat je doet, op interest komt te staan, zodat je, wanneer je in een leven iets goeds hebt gedaan, na bv. 800 jaren, bij incarnatie toch nog heel wat aan goeds te verwachten hebt.

Ten laatste: In het begrip karma is voor mij de meest positieve waarde wel: de noodzaak jezelf te leren kennen en, zonder geheel van jezelf uit te gaan met je wereld, bewust te leren leven, zo steeds bewuster levende en steeds juister beseffende, wat je bent, wat je kunt, betekent en hierdoor mede beter beseffende, wat je wereld in feite voor jou zal zijn.

Reactie: Volgens mij is karma altijd positief omdat wanneer het er niet zou zijn, dit iets negatiefs zou zijn.

Spreker: Aardig geredeneerd. Maar om positief te zijn, moet er eerst iets zijn. Wanneer er niets is, is dit niet negatief. Eerst wanneer iets wel bestaat, maar niet actief aanwezig is, kunt u terecht over negatief spreken. Bovendien moet u dan nog aannemen dat karma zelfstandig bestaat en niet slechts een woord is, wat gebruikt wordt om een toestand aan te duiden, die in ons bestaat.

Je zou dan ook kunnen redeneren: leven is altijd wel positief, omdat zonder leven geen bewustwording mogelijk is. En daarmee uit het oog verliezen, dat zonder leven geen bewustzijn kan bestaan, maar ook geen noodzaak tot bewustwording bestaat.

Vraag: Mijns inziens heeft u in dit betoog een belangrijke factor niet aangeroerd: de invloed van de geestelijke wereld op de mens. Een mens kan vanuit de geest wel degelijk gehinderd worden, een invloed ondergaan of geleid worden. In de wereld van de geest is er een enorme strijd om de wereld van de mens.

Antwoord: Mooi gezegd en zelfs deels waar. Maar in de vraag heeft ook u een belangrijke factor niet genoemd. Namelijk de vraag wanneer een geest je werkelijk kan beïnvloeden enzovoorts. Dit nu is eerst het geval op het ogenblik dat die geest een zodanige harmonie met je heeft, dat hij denkbeelden naar je toe kan projecteren, die reeds primair in je bestaan en zodanig kan versterken, dat zij alle andere gedachten kunnen verdringen. Waarmede wij weer terug zijn op mijn punt van uitgang: de banden, die u hebt met een geest, worden bepaald door uw bewustzijn, dus door datgene wat er in u leeft en door niets anders. Hieruit volgt mijns inziens dat wij, sprekende over karma en de mogelijkheid dit te leren kennen, de geest buiten beschouwing kunnen laten, daar zij in dit verband als invloed op gelijke plaats komt te staan met alle andere invloeden, die ons van buitenaf bereiken.

Zeker, de geest bestaat en zal vaak proberen u te helpen of te hinderen, maar zij zal dit niet tot stand kunnen brengen, tenzij u eerst kwetsbaar of bereikbaar bent geworden door uw eigen leven. Wanneer een geest u dus bijvoorbeeld kwaad wil doen, zal hij eerst iets moeten vinden in uzelf, dat hij zodanig kan versterken, dat het kwade hierdoor mogelijk wordt. Hij kan dus niet zonder meer zeggen, dat hij u even zal gaan plagen. Er zijn mensen die vertellen dat zij door demonen worden achtervolgd. Mogelijk. Maar bedenk dan wel, dat u, wanneer u met stinkende vis in uw zak loopt, ook de kans hebt dat miauwende hongerige katten achter u aan komen.

Andere mensen redeneren: ik word voortdurend door de geest beproefd tot het uiterste van mijn krachten. Zij beseffen kennelijk niet dat zij voortdurend ook tot het uiterste de krachten van anderen beproeven en zo een mentaliteit ontwikkeld hebben, die ook hen het slachtoffer doet worden van elke geest, die hen wil beproeven. De eerste oorzaak is ook hier weer, dat door de eigen mentaliteit van de mens voor de geest een enten van invloeden en gedachten mogelijk is. Het is dus zeker geen onontkoombaar lot, een karma, dat u in contact brengt met een bepaalde geestelijke kracht, maar uw eigen besef, uw instelling, de wijze, waarop u al dan niet volgens uw besef leeft.

Vraag: Kunnen wij onder uw term bewustzijn dan ook het onderbewuste verstaan, want men is zich toch niet van alles bewust?

Antwoord: Ik acht bewustzijn hier de juiste en enige term, omdat zo er al onderbewuste impulsen een rol spelen, deze door de mens toch eerst weer omgezet zullen worden in bewuste gedachten of rationalisaties, terwijl voor de geest een beïnvloeding middels het onderbewuste alleen mogelijk is, wanneer men inhaakt op voorstellingen enzovoorts, die ook bewust in de mens leven.

Vraag: Dit betekent dat dergelijke invloeden op een vrij jong kind, dat nog geen werkelijk uitgebreid bewustzijn heeft, dus niet uitgeoefend kunnen worden?

Antwoord: Neen. Het is ook logisch. Overigens moet u zich ten aanzien van deze vraag maar eens bezighouden met de werken over goena goena, groene magie, en dergelijke. U zult in deze culten altijd weer horen dat het kind voor werkende beïnvloeding middels de geest niet vatbaar is tot het ogenblik, waarop het enig schuldbesef of verhoudingsbesef ontwikkeld heeft. Dit geldt ook ten aanzien van de zogenaamde dodende magie. Wat weer begrijpelijk is: voor het kind kan wel vrees bestaan, maar het is een ogenblikverschijnsel en werkt dus niet voortdurend in het gehele besef van het kind voort, zo een steeds grotere vatbaarheid tot stand brengende. Eerst wanneer het kind meer materieel op de grond van eigen ervaringen vrees heeft leren kennen

van meer materiële aard en meer blijvend in het bewustzijn verankerd, kan daarop gespeculeerd worden.

Nogmaals: een geest kan alleen daar aanvallen of helpen, waar reeds iets met die geest harmonisch en gelijkwaardigs bestaat. Zo worden ook spreuken als: "Wie met het zwaard omgaat, zal door het zwaard onkomen", begrijpelijk. De mens die het zwaard hanteert, heeft immers een mentaliteit, waardoor hij alles, wat met dat zwaard in verband staat, voortdurend naar zich toehaalt.

Ik ga er iets verder mee door: de mens heeft chakra's. Eén daarvan ligt ongeveer op de hoogte van het middenrif. Dit heeft de neiging bepaalde dingen zeer sterk uit te stralen en heeft een bepaalde klankgevoeligheid. U bent nu ergens bang voor. U straalt dus die angst ook uit. Wanneer er iets of iemand bestaat, waarin of waarvoor het wezen van uw angst aan kan spreken, zal deze, geest of mens, als het ware naar u toe getrokken worden. In de praktijk komt dit erop neer dat ik, wanneer ik werkelijk bang voor iets ben, er werkelijk mee bezig ben, dit dan help om waar te worden. Ik beïnvloed dus zelf de condities, waardoor het veel meer kans heeft om tot werkelijkheid te worden. Zodra men echter ook een volledig geopend voorhoofdschakrum heeft, zal ook de afweer mede worden uitgestraald en is het gevaar, dat men de onaangename dingen zelf waarmaakt, geweken. De erkenning van het gevaar, dat echter niet op het bewustzijnsvlak wordt aanvaard, betekent in dat geval, dat de wil tot uitschakeling van het gevaar het chakrum activeert. Alleen reeds het feit dat het gevaar als zodanig wordt beseft, schept een afweer tegen het gevaar, waardoor het niet meer op kan treden. Bij een vol ontwikkeld voorhoofdschakrum kan de mens overigens ook gevaren afwenden, die niet door eigen harmonieën, sympathieën en gedachten zijn opgeroepen.

Vraag: De afweerkracht is dus altijd sterker?

Antwoord: Tenzij je te maken hebt met iemand, die ook een vol ontwikkeld voorhoofdschakrum heeft of gelijkwaardig is aan zo iemand, ja. In het laatste geval kan het natuurlijk een soort duel worden. Heb je te maken met iemand, die alle chakra's ontwikkeld heeft, inclusief het kruinchakrum - wij moeten dan maar even aannemen, dat zo iemand nog kwaad zou kunnen willen, dan zou deze de sterkere zijn, daar hij dan over een dubbel aantal mogelijkheden kan beschikken en zeg maar een extra aantal sleutels kent.

Vraag: Is er door meerdere levens een continuïteit van een bepaalde mentaliteit te verwachten, bijvoorbeeld een conservatieve instelling of verschillende kwaliteiten.

Antwoord: Tja, conservatief is moeilijk te zeggen. Bij de mensen is dit meestal een zich vastklampen aan het oude, omdat men hierin een zekerheid meent te bezitten, die men in andere vormen van ontwikkeling en ontplooiing voor zich niet meer ziet. Werkelijk conservatisme is dus in feite een angstverschijnsel, voortkomende uit een wantrouwen in het eigen vermogen tot aanpassing. Het is dus zeer onwaarschijnlijk, dat iemand in vele levens en bij voortdurende conservatief zou zijn. De jonge mens ziet over het algemeen in veranderingen en vernieuwing meer mogelijkheden voor zichzelf, dan in een behouden van het oude. Je kunt dus conservatief overgaan en na een volgende geboorte juist ultraprogressief zijn, omdat de neiging tot zelfuiting en handhaving, die in alle levens bij de mens een grote rol pleegt te spelen, dit schijnt te eisen. Wel bestaat er altijd een relatie tussen de mentaliteit in het ene bestaan en het andere bestaan in dier voege, dat de levenshouding, plus hetgeen in de sferen aan geestelijk besef gewonnen kan worden, wel degelijk bepalend is voor de keuze van een volgende incarnatie en tot op zekere hoogte dus ook op de mogelijkheden van die volgende incarnatie invloed zal hebben.

Zoals u kunt weten, is de geest ook wel degelijk van invloed op de houding, die men in het leven aan zal nemen. In deze zin kan men spreken van zich steeds herhalende invloeden en zou men met enig voorbehoud toch wel van een zich doorlopend ontwikkelende mentaliteit mogen spreken. De basismentaliteit verandert dus maar heel langzaam, maar de uiting daarvan kan, in verband met de wereld en tijd waarin men leeft, toch steeds een geheel andere zijn. Stoffelijk gesproken zou men dus kunnen spreken over een wisselende mentaliteit, terwijl men, geestelijk

gezien, moet spreken over een langzame ontplooiing van een en hetzelfde, gedurende meerdere levens - die dan gezamenlijk dus wel een continue lijn van ontwikkeling vormen.

Vraag: Is karma stoffelijk?

Antwoord: Indien u mijn omschrijving ervan aanvaardt, moet u ook stellen dat karma in de geest eveneens voortwerkt, daar het bereikte besef bepalend is voor de contactmogelijkheden in de geest en de werkmogelijkheden die men kan vinden, de leringen, die men kan aanvaarden en het evenwicht, dat men al dan niet zal vinden. In deze zin is karma dus in de geest volkomen werkzaam en is de keuze van incarnatie eigenlijk niets anders dan een logisch gevolg van het ondergaan van dit karma - of beter gezegd het werken met een verkregen besef in de geest.

Vraag: Erkent men dit karma dan beter wanneer men in de geest is dan wanneer men in de stof is?

Antwoord: Deze vraag is alleen per individu te beantwoorden, maar niet algemeen. Algemeen mogen wij, naar ik meen, echter wel stellen dat de mogelijkheid tot erkenning van het in vorige levens bereikte, - door u vaak als karma aangeduid - in de geest aanmerkelijk groter is dan in de materie, omdat men een veel juister overzicht kan krijgen van hetgeen voor het Ik van werkelijke betekenis is. Op aarde zijn er vele dingen, die voor uw eigen besef en beleving vaak een bijzonder belang toegemeten krijgen, omdat zij nu eenmaal een bepaalde rol spelen in uw gemeenschap, maatschappij en dergelijke. Voor je werkelijke Ik bestaat dit belang echter niet. In de geest weet je wel degelijk wat in een leven wel of niet van belang was. Daarom meen ik dat men in de geest een betere mogelijkheid heeft om te beseffen wat er in het Ik bestaat en wat de mogelijkheden zijn. Maar dan moet je dit ook willen erkennen en aanvaarden en dit wil lang niet eenieder.

Vraag: Bestaat een dergelijke mogelijkheid dan nog in de geest?

Antwoord: Waarom dacht u dat er nog zovele mensen in het duister of in schaduwland rondliepen? Het spreekt voor zichzelf: alle duister is in wezen het gevolg van in eigen bewustzijn en een verwerping van bepaalde feiten omtrent het Ik, terwijl je in de lichte sferen alleen zult kunnen leven, wanneer je de werkelijkheid omtrent jezelf aanvaardt en dus niet probeert een ander te lijken dan wie je werkelijk bent.

Vraag: Is de verkeerde uitleg van het begrip karma niet beïnvloed door het hindoeïsme?

Antwoord: Ja. Vooral wel door het brahmanisme met zijn kasteleer. Want de brahmanen hebben die leer eigenlijk het eerst ontwikkeld. In deze leer speelt karma als bestemming van de rang en plaats van geboorte een beslissende rol. Ook het misbruiken van karma als een soort doekje voor het bloeden stamt van hier. Men zei tot de mensen: Je bent nu eenmaal in een bepaalde stand geboren. Leef daarin nu maar goed en volgens onze wetten en leringen, dan zul je mogelijk in een volgend leven in een hogere stand geboren worden, daar je je dan een beter karma hebt verworven. Wat onzin is, wanneer wij van de eigen leer van de brahmanen uitgaan, waarin wel degelijk de mogelijkheid wordt genoemd van kaste te veranderen tijdens een stoffelijk leven. Maar de in zich besloten kastegemeenschap heeft kennelijk geprobeerd die mogelijkheid zoveel mogelijk uit te sluiten, zeker waar het de eigen kaste betrof. Vergeet verder niet dat de reïncarnatieleer, zoals deze hier gehanteerd wordt, voor een zeer groot deel naar de hindoeleer teruggrijpt en daarnaast enkele denkbeelden heeft overgenomen van bepaalde boeddhistische sekten.

Vraag: In esoterische leringen wordt gesproken van de heren van karma, die de mens zouden helpen de lotspatronen uit te werken. Is dit mythologie of hebben wij te maken met werkelijke overkoepelende invloeden?

Antwoord: Wij hebben te maken met werkelijke overkoepelende invloeden, maar de wijze waarop zij worden betiteld en de mogelijkheden, die hen worden toegekend, lijken toch meer op mythologie. Het zou beter zijn hier te spreken over de 'heren van harmonie in ontwikkeling', daar deze harmonie bepalend is voor hetgeen karma wordt genoemd. Dat de term heren aanvaardbaar is, komt voort uit het feit dat wij behoren tot bepaalde krachten of groepen van

krachten en zo bepaalde harmonieën bijzonder scherp en duidelijk zullen ervaren, ook wanneer zij uit hogere werelden stammen. Voor een geest resulteert dit in een bewust erkennen van mogelijkheden en noodzaken, maar voor de mens is het eerder een half mystiek, half intuïtief proces. Door hiermede rekening te houden kan men inderdaad een grotere beheersing over eigen lot en leven verwerven. Maar het is dus niet zo dat er ergens in het Al heren zitten, die zeggen: die heeft het zo verkeerd gedaan, dat wij hem maar eens een slecht leven zullen bezorgen en dergelijke.

Vraag: Is het in dit verband mogelijk, dat een goeroe bijvoorbeeld iemand onder zijn leerlingen tijdelijk voor de gevolgen van diens karma vrijwaart?

Antwoord: Zoiets als een karmisch snelverband? Wel, het is niet mogelijk dat de goeroe de leerling voor de gevolgen van zijn daden vrijwaart. Wel is het mogelijk dat de goeroe vanuit de geest of in de materie, wanneer een voldoende harmonie bestaat, tracht de gedachten van zijn leerling zodanig te verrijken, dat diens reacties en daarmee de mogelijke gevolgen, veranderen. De leraar kan dus wel de fouten van zijn leerling tot zo positief mogelijke gevolgen doen voeren, hij kan echter geen gevolgen uitschakelen.

Vraag: Hoe ligt karma bij adoptie van zuigelingen? Is er mede invloed van de geest van deze zuigelingen geweest hierbij?

Antwoord: In een enkel geval is iemand misschien zo bewust, dat hij alles kan overzien en zegt: ik neem deze body met de voor mij juiste eigenschappen en daarna zal ik, daar mijn ouders mij niet nodig zullen hebben, mijn gedachten zo richten, dat een bepaald echtpaar met de door mij verlangde achtergronden mij zal adopteren. Mogelijk is het, maar niet zeer waarschijnlijk. Maar de behoefte tot adoptie is een kwestie van gevoelens en eigenschappen bij de pleegouders, niet bij het kind. De band tussen kind en ouders is gebaseerd op een zekere wederkerige erkenning, die in een dergelijk stadium is gebaseerd op een bepaalde gelijkheid van uitstraling. Men mag wel stellen dat het kind bij de adoptie in zekere zin de passieve partner is en op aarde geen beslissingsbevoegdheid (of geweld) zal hebben. Het heeft echter een eigen uitstraling, waardoor attractie of afstoting ten aanzien van andere mensen kan ontstaan. In deze zin heeft het kind dus een zekere selectiviteit, waardoor, mits geen stoffelijke belangen een rol spelen, het kind in de meeste gevallen pleegouders zal krijgen, die voor het kind aanvaardbaar zullen zijn en ook het kind natuurlijk voor de pleegouders zekere aanvaardbaarheid heeft en zal behouden. Ofschoon later vaak blijkt dat de uitstraling bij de pleegouders toch verwachtingen heeft gewekt, die niet geheel vervuld worden. Zij dienen echter ook dan te beseffen dat zijzelf actief hebben gekozen en wel op grond van iets wat zij aanvoelden.

Vraag: Mag je ingrijpen in het karma van een ander?

Antwoord: Dat kun je niet. Het is niet mogelijk om werkelijk in het karma van een ander in te grijpen, omdat het misschien nog mogelijk is diens reacties tijdelijk te wijzigen, maar dit nooit van blijvende aard zal kunnen zijn, zolang het bewustzijn niet gewijzigd wordt. En daarbij is de persoon zelf betrokken. Daar bewustwording nu eenmaal niet alleen een redelijk leren omvat, maar daarnaast ook ervaringen, emotionele reacties en geestelijke harmonieën omvat, kun je hierin als mens of geest niet ingrijpen. Dit alles kun je niet bewust sturen en veranderen. Je kunt dus niet werkelijk ingrijpen in het karma van anderen. Wel kun je de volgens je eigen bewustzijn de meest juiste mogelijkheden tot beleving en ervaring scheppen, daarbij uitgaande van het standpunt, dat zij, zo zij niet juist zijn, door de persoon in kwestie op den duur zelf van onwaarde zullen worden verklaard en verworpen of zodanig zullen worden aangevuld, dat zij voor de persoon een nieuwe en waarschijnlijk door u niet zo bedoelde betekenis zullen verwerven. Maar dat is geen werkelijk veranderen van het karma van een ander en kan, gezien de eigen rol van de ander, nauwelijks meer zijn dan een zeer beperkte en nimmer werkelijk slagende poging tot ingrijpen.

Het feit dat u geen verdere vragen wilt stellen, geeft mij de gelegenheid nog een vrije na-rede te houden. Hierbij voel ik mij minder aan het onderwerp zelf gebonden en kan dus in verband daarmee nog enkele dingen zeggen, zoals ik dit het liefste doe.

Ik heb u er al op gewezen, dat het begrip karma vaak op aarde geheel verkeerd wordt gehanteerd. Maar ook dit is slechts iets in de tijd. Gaan wij even terug naar de kosmische werkelijkheid.

Er is een eeuwigheid. Dan mogen wij ook wel aannemen dat er een God is. Wanneer er een God is, waarin en waaruit alles bestaat, zijn ook wij deel van die God.

Dan zijn wij in feite eeuwig en kan tijd voor ons niet werkelijk zo belangrijk zijn, noch zal een gebeuren of een ontwikkeling, die alleen in tijd gefixeerd kan worden, voor ons belangrijk zijn.

Dan gaat het uiteindelijk alleen maar om het geheel van onze persoonlijkheid buiten de tijd. Zoals het voor ons wel belangrijk zal zijn, dat wij tot een bewust beseffen van die kosmische persoonlijkheid, die wij zijn, komen, maar de wijze waarop wij dit bereiken van veel minder belang is.

Wanneer wij spreken over karma en dit in een bepaalde richting willen dwingen, beantwoorden wij op dat ogenblik waarschijnlijk niet aan de werkelijkheid die wij zijn, maar proberen wij een beperkte visie op te leggen aan de werkelijkheid die wij zijn.

Wat wij in de tijdloze werkelijkheid zijn, bepaalt natuurlijk ook mede onze mogelijkheden. Het is natuurlijk wel mogelijk dat een man met één been toch aan een hardloopwedstrijd mee wil doen, maar hij zal nooit kunnen winnen en bij zijn deelname moeten hinken. Op dezelfde wijze kun je zeggen dat een mens in enkele levens wel dingen zal kunnen doen, waarvoor hij in feite niet geschikt is. Successen zijn dan echter haast onmogelijk en de betekenis van dergelijke afwijkingen van de werkelijke persoonlijkheid zijn in wezen voor de kosmische of tijdloze persoonlijkheid onbelangrijk. In termen van karma kan men dergelijke ervaringen beschouwen als een verspillen van tijd en mogelijkheden en dus negatief.

Dat wat wij in de werkelijke, de tijdloze persoonlijkheid dragen, maken wij in de loop van vele levens in stof en geest binnen het kader van de 'tijd' waar. De wijze waarop wij de werkelijke persoonlijkheid waarmaken en leren kennen, is van veel minder belang dan het feit, dat wij onze werkelijke Ik-heid waarmaken. Er bestaan vanuit het goddelijke heel wat minder richtlijnen en wetten dan de mensen over het algemeen aannemen. De werkelijke wetten zijn de ons ingeschapen beperkingen.

Er zijn natuurlijk mensen, die na een dergelijke uitspraak onmidddlijk de 10 geboden citeren. Maar denk even na: overtreding, het breken van dergelijke geboden, wordt niet onmiddellijk door een toornige God gestraft, wat men ook zegt. Ik wil hier tevens even constateren, dat Mozes al de eerste was, die deze geboden brak, want hij wierp de tafelen, waarop zij stonden, kapot. En ofschoon op een wat andere wijze, blijken vooral degenen die zich steeds weer op die geboden beroepen, Mozes in dit opzicht na te volgen. Want er is geen gebod, dat door vromen niet vele malen gebroken werd of door interpretaties niet tot zijn tegendeel werd gemaakt. Wanneer je ziet wat die geboden tot stand hebben gebracht in de wereld van de mensen, heb je de neiging te constateren dat de geboden wel veel eer bewezen wordt, maar dat alleen de scherven van de goddelijke bedoeling nog zijn blijven liggen.

Er zijn dus wetten, die God ons heeft ingeschapen, beperkingen, die God ons heeft ingelegd, omdat dit nu eenmaal ons wezen is. Dit wezen realiseren en zo misschien de beperkingen van dit wezen verliezen en tot een bewust deel zijn van de totaliteit komen, is mijns inziens het enige werkelijke doel dat wij hebben.

Wanneer u zich dit realiseert, kunt u misschien begrijpen waarom ik vandaag aanvallen heb gedaan op de opvatting dat karma alleen maar te maken zou hebben met wat je in het verleden hebt gedaan en daardoor nu nog te verwachten hebt. Het is zo dat wij moeten leren begrijpen wie en wat wij eigenlijk zijn, dat wij moeten leren beseffen welke mogelijkheden tot ons behoren

en welke mogelijkheden niet. Dan voorzien wij wel niet opeens precies alle gebeurtenissen, maar dan weten wij wel op welke wijze het gebeuren zich zal kunnen gaan groeperen en zullen wij voortdurend harmonisch kunnen zijn met de ontwikkelingen.

Er is een zeer belangrijk aspect in onze ervaringen: wij kunnen iets afwijzen. Overigens is afwijzen voor ons vaak gemakkelijker dan aanvaarden, zoals u kunt weten. De afwijzing impliceert uitwijzing, verwerping, waarbij wij ook bepaalde aspecten van ervaring afwijzen. Waar een afwijzen bestaat ten aanzien van feiten of eigen ik, verliezen wij een deel van de werkelijkheid. Dit blijkt vaak in schaduwland, waar je entiteiten rond ziet lopen, die onmiddellijk zelfs de hoogste zomeralandsferen zouden kunnen betreden, wanneer zij niet met een bepaald denkbeeld liepen, dat zij onder geen beding prijs willen geven. Ook bij mensen zie je vaak, dat de vasthoudendheid aan bepaalde stellingen enzovoorts, betekent dat zij iets van zich af willen schuiven.

In uw leven zult u vaak dingen afwijzen en niet willen weten wat de waarheid is, ofschoon de zaken in feite onbelangrijk zijn, daar zij niet werkelijk tot uw leven behoren. Zoals u vele van uw problemen naar buiten toe pleegt te projecteren in een sterke verwerping, alleen omdat u het gevoel hebt dat dit ook tot uw bestaan zou dienen te behoren, maar u om de een of andere reden de gevolgen van een dergelijk aanvaarden niet aandurft, zoals veel kritiek geboren wordt uit een neiging het eigen ik te beschermen

Juist daarom moeten wij met begrippen als karma heel voorzichtig zijn. Wanneer wij werkelijk ons karma willen leren kennen, moeten wij beginnen met eenvoudig te aanvaarden wat wij vandaag zijn; dus niet je afvragen waarom het juist nu zo is of waarom iets juist nu gebeurt, maar constateren wat er gebeurt en je afvragen: wie ben ik zelf in dit verband, hoe zal ik reageren, wat vloeit eruit voort wanneer ik deze of gene keuze doe. Wat vloeit er voor mij uit voort, wat kan ik hierin zoals ik mijzelf nu ken, betekenen.

Want op deze wijze, wat men karma noemt, erkennen, betekent bewust bepalen wat morgen is, bewust leven, wat nu is. En wie eenmaal zo heeft leren leven, zal ontdekken dat dit ook niet ophoudt met de dood. Dan is er een gewoonte ontstaan waardoor elke keuze bewust is en een bepaalde en gewilde harmonie kan worden bereikt, die veel verder reikt dan volgens het 'hit en mis' principe bereikbaar is. Je ontplooit juist zo jezelf tot het maximum van het voor het ik mogelijke.

Op aarde worden de verbindingen tussen verleden en toekomst duidelijker, zodat men meer bewust een keuze kan maken en zo het eigen lot beter kan richten en bepalen. Op den duur kom je zo tot een begrip dat een werkelijke harmonie met het kosmische geheel mogelijk maakt en de erkenning van de kosmische betekenis van Ik en de wereld omvat.

Elke erkenning, die harmonie met het kosmische in zich draagt, heeft in zich ook de realisatie van de mogelijkheden en krachten, die in en voor het ik ook buiten de tijd bestaan. Er zal dan een ontwaken van een steeds groter aantal voertuigen, maar ook van capaciteiten plaats kunnen vinden.

Een algehele oplossing kun je als mens niet bereiken. Dat is wel duidelijk. De mens is een tijdsvorm en als zodanig toch altijd alleen maar een brokstuk van het geheel. Maar je kunt veel verder komen; dichterbij het ware ik komen. En alleen daarin ligt het werkelijke karma, door God gesteld, voor ons vast: de begrenzing, waar je niet buiten kunt komen, de harmonie die noodzakelijk is met al het andere.

Ik dank u voor uw aandacht. Goedenavond.

d.d. 1 mei 1970

